

svare med et harmfuldt afslag. Indvendes hertil, at det kommer af, at de ikke er oplyste, hvad bevis kan man så udlede af deres tilfredshed? Viser ikke selve den kendsgerning, at de ere tilfredse med en lav stilling i samfundet, at vi burde søge at gøre dem utilfredse med den, hvis det var muligt? Således har også her til lands en stor mængde kvinder i livet fundet alt det, som de er opdragne til at ønske sig, og man kunde lade dem være i fred, dersom de indskrænkede sig til at være tilfredse med sin egen lod. Men de går videre og fordømmer dem, der ikke er tilfredse. De ønsker selv ingen forandring, fordi de ikke lider under det bestående system. Det er så let at være tilfreds, når kun andre lider, men man selv går fri. Det fordrer ingen heroisk kraftanstrengelse at være tilfreds, mens ens nabos hus brænder. Og dog er det den art af tilfredshed, der i almindelighed hersker blandt kvinderne i deres nuværende tilstand. En kvinde, der ikke har andre penge end dem, hendes rundhåndede mand rigelig forsyner hende med, er opbragt, fordi andre kvinder, der er underkastede sine gerrige mænds nøjeregnende smålighed, beder loven om beskyttelse. Kvinder, der i ægteskabet har fundet en bekvem forsørgelsesanstalt, er veltalende i sin modstand mod disse „ukvindelige“ skabninger, der ikke er blevne gifte, og derfor gerne vil forsørge sig selv ved, hvad de andre kalder „ukvindelige“ sysler. De som har været heldige under det nuværende system, fortæller os med stolthed, at de er tilfredse med sin stilling. Men det er netop deres pligt, der har det godt, at være utilfredse — ikke med sin egen lod i livet, men med et dårligt system, hvorunder mange lider. De burde afryste tilfredsheden og hjælpe dem, som lykken ikke har begunstiget! —“

Denne artikel har jeg tit måttet tænke på, når jeg hos flertallet af kvinderne mødte denne stærke fordømmelse af de kvinder, der arbejder på at forbedre sit køns stilling, og det er til disse kvinder, der lukker øjnene i for, hvor slette tilstandene er, og hvor meget der er at forandre, ja tilmed fordømmer dem, hvis øjne er åbne, at disse ord er henvendte. Velvære og tilfredshed avler tit hårdhjærtethed og mangel på forståelse, og det kan ikke nægtes, at de lykkelige kvinder ofte er kvindesagens allerværste modstandere. Med en fanatisme og en lidenskab, der var en bedre sag værdig, forkætrer de de kvinder, der kæmper for en forbedring af sit køns stilling, ja søger at udstøde dem af de hæderlige kvinders række ved at kalde dem »ukvindelige« og således vække en dydig harme mod dem.

Mange af disse kvinder er uforbederlige, men om mange tror jeg, at de kun dömmet så uretfærdig om kvindebevægelsen på grund af uvidenhed. Kendte kvinderne lidt mere til lovene, tror jeg dog, at kun et mindretal rolig vilde finde sig i at leve under love som de nugældende. Jeg vil frem-